

Lov og Evangelium

Nr. 4

APRIL 2007

43. årgang

Et nådens evangelium

Av Carl Olof Rosenius

«Nei, dette kan ikke stemme. De troende, de gode og gudfryktige, disse alvorlige og rettskafne kristne, som virkelig praktiserer sin helliggjørelse og alltid vandrer med Gud, dem kan nok Gud elske. Men ikke meg; ugudelig, lettsindig, ustadig, ulydig, som virkelig syndet mot Gud. Som vet bedre, men titt gjør det onde. Som ikke en gang virkelig angrer min synd. Ikke alvorlig kan be og våke! – Å, Gud! Kan virkelig evangeliet også være til meg? Skulle Gud kunne elske slike som meg? Å, nei, helt umulig!»

Ja, slike tanker ligger så dypt i alle menneskers natur og hjerter at det ikke er mulig å slette dem helt ut. Hvis noen taler om «evangelium for ugudelige», virker det som en uforståelig og til dels farlig forkynnelse.

Men hør da, alle dere elendige syndere! Kom og hør hva Gud selv sier! «For Guds dårskap er visere enn menneskene». Herren, vår Gud, taler fremdeles et nådens evangelium til sine falne og fortapte barn. «Så sant jeg lever, sier Herren Herren: Jeg har ikke behag i den ugudeliges død,

men i at den ugudelige vender om fra sin ferd og lever». «Tal vennlig til Jerusalem» – selv Jerusalem, det mest syndige sted på jord, «som slo i hjel profetene og steinet dem som var sendt til dem» – «rop til henne at hennes strid er endt, at hennes skyld er betalt, at hun av Herrens hånd har fått dobbelt for alle sine synder», Jes 40:2.

Ja, da Gud for første gang forkynte evangeliet for de første synderne på jorden, da var disse fulle av all mulig ugudelighet; unnskyldninger og bitterhet imot Gud selv. Og likevel kom han med forsoningens budskap til dem, 1Mos 3:12-15.

Hør hva apostelen Paulus sier: «Den som har gjerninger, får ikke lønnen av nåde, men som noe han har fortjent. Den derimot som ikke har gjerninger, men tror på ham som rettferdiggjør den ugudelige, han får sin tro tilregnet som rettferdighet», Rom 4:4-5.

Kom nå her og hør det vi nå vil forkynne for deg! Og ta imot det som et fullstendig nytt budskap fra din Gud i himmelen: →

Bladet Lov og Evangelium

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes kasserer i NLL.

Ansvarlig for bladet:
Red.nemnda ved form. Ingar Gangås

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger, Vidjeveien 35, 4310 Hommersåk. Tlf. 51 62 26 53
E-post: magne.ekanger@bluezone.no

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenienske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytremisjonsarbeid i Moldova.

Formann: Dag Rune Lid, Furufølten 30
5600 Norheimsund. Tlf. 56 55 26 72
E-post: drlid@online.no

Sekretær: Ingar Gangås
Furustua, 7690 Mosvik
Tlf. 74 06 46 50. Mobil 901 51 234
E-post: ingang@c2i.net

Kasserer: Torunn Ånestad, Kydland
4360 Varhaug. Tlf. 51 43 04 06
E-post: tskydland@yahoo.no
Bankgiro: 3204 10 10222
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: 3160 Stokke
Tlf. 33 36 17 70. Fax 33 36 17 71
Bankgiro: 3000 16 68516
E-post: bibelskolen@nll.no
Rektor: Per Bergene Holm
3282 Kvelde. Tlf. 33 11 26 96

INTERNETT: www.nll.no

Denne herlige hemmelighet og underlige nyhet har sin grunn i det som skjedde «da tidens fylde kom». Da forbarmet Gud seg over oss falne, fortapte og fordømte mennesker. Han fornedret seg for vår skyld, ble menneske likeså virkelig som han var Gud.

Grunnen var at hans evige faderkjærlighet til barna ikke kunne forandres ved deres fall, men brant like sterkt i ham som før. Og at han derfor ikke kunne la oss være fortapte, etter at vi ved Satans list var røvet fra ham. Han ville fortsatt føre en kamp mot Satan for å ta oss tilbake.

Dette ser vi av de ordene han truet slangen med: «Kvinnens sæd skal knuse ditt hode». Og da tidens fylde kom, sendte Gud sin Sønn, født av en kvinne. Han ble et menneske liksom oss, og han ble den mest foraktede, full av sår og sykdom. Han var «en orm og ikke et menneske», Sal 22:7. Menneskene spottet og forbannet ham. Han var en tjener, ja, en slave. For han var ikke kommet for å la seg tjene, men for selv å tjene og gi sitt liv som en gjenløsnings-penge for oss. Derfor var det Gud selv ville stige ned til en så elendig tilværelse.

Denne foraktede mannen var altså både Gud og menneske, og i ham bodde hele guddommens fylde legemlig. Han er den som for to tusen år siden hang på et forsmedelig kors utenfor Jerusalem. Og du har hørt, og vet, at det var i alle ugudeliges sted han der led døden.

Først ble han tornekronet, slått i ansiktet og hudstrøket. Spiker ble slått

gjennom hendene og føttene hans. Et spyd ble stukket inn i siden hans. Så utgjøt han sitt blod for oss elendige mennesker. Hvor kan det vel finnes større kjærlighet på denne jord!

Og ved denne Frelseren ble så nåden og frelsen ferdig for alle ugudelige mennesker som noen gang har levd, som nå lever, og som like til dommens dag kommer til å leve i denne verden.

Nå er makten tatt fra døden som bandt oss. Satan er én gang for alle fradømt retten til alle syndere. Himmelen er igjen åpnet, og livet er vunnet tilbake. Alt har nå Gud forsonet med seg selv da han gjorde fred ved blodet på korset. At hele den hellige treenighet nå igjen har lyst til å bo på jorden, det er en følge av denne forsoningen, som overgår all menneskelig kunnskap.

Disse sannhetene står så klart i Bibelen at enhver som vil, kan lese det der. Den korsfestede har sonet og båret bort på sitt legeme alle synder som noen gang er eller vil bli begått i verden. Kristus har seiret over og utsløttet dem alle sammen. Dette står fast i all evighet.

Så er det da «ikke frelse i noen annen. For det finnes ikke noe annet navn under himmelen, gitt blant mennesker, som vi kan bli frelst ved», men bare i Jesu navn, Apg 4:12. Dette er den eneste grunnvoll for vår frelse.

Den som tror på ham er frelst, og behøver aldri mer ha noen som helst tvil eller trøstesløs stund på grunn av sine synder, om de så var mange som havets sand. Men «den som ikke tror, er alt dømt, fordi han ikke har trodd på Guds enbårne Sønnens navn», Joh 3:18.

Den som søker å bli frelst på noen annen vei, han lever i en grunnfordervet villfarelse. Det finnes nok dem som på grunn av sitt *utvortes* liv kan si: «Min samvittighet anklager meg ikke for noe i hele mitt liv». Men hvis disse tror de står nærmere himmelen enn røveren, skjøgen og tollereren, så er det bare et tegn på et selvbedratt hjerte. Vår egen hellighet er bare innbilning. Vi drar med glede ut fra slikt et Babel. Bare Jesu offer frelser oss. Det, og intet annet, fører oss igjennom.

*Fra «Veiledning til fred»,
Arven forlag, 2002*

Innholdsfortegnelse – Lov og Evangelium, april 2007

Et nådens evangelium. Av Carl Olof Rosenius	side 1
Kristen uten helliggjørelse? Av Johannes Brandtzæg	side 5
Joppe – misjonsbyen. Av Per Bergene Holm	side 7
Prøv alt, hold fast på det gode! Av Dag Rune Lid	side 9
To ytterpunkter om helliggjørelsen. Av Johannes Brandtzæg	side 11
Du skal ikke begjære! Av Sigbjørn Agnalt	side 13
Gud velsignet Josef. 4. bibeltide ved Ingar Gangås	side 15
Den stygge misunnelsen. Barnestykke av Mia Hallesby	side 19
«Kast all deres bekymring på ham!» Intervju med Elin Nilsson ...	side 20

Velkommen!

**Bibelskolen på Fossnes
Vestfold 25.-28. mai**

Pinsesevne 2007

www.nil.no

I denne søvnens tid er det viktig at vi som Guds folk tar oss tid til å samles om Ordet til vekking og oppmuntring. Vi trenger å leve i vekkingen, men på samme tid er det viktig at vi kan få møte «brødre og søstre» fra ulike steder og sammenhenger til oppmuntring og trøst fra Guds levende ord. Prøv derfor å sette av tiden både for din egen del, men også med tanke på de andre. **Velkommen i Jesu navn!**



**Ikke ved makt og ikke ved kraft, men ved min Ånd,
sier Herren, hærskaernes Gud. Sak 4:6**

Fredag 25. mai

kl 1900 Samling og kveldsmat
kl 2000 Kveldsmøte
v/ Lars Fossdal

Lørdag 26. mai

kl 1000 Bibelt. v/ Per B. Holm
kl 1130 Bibelt. v/ Martin Fjære
kl 1700 Bibelt. v/ Lars Fossdal
kl 2000 Kveldsmøte
v/ Dag Rune Lid
Offer til misjonen

Søndag 27. mai

kl 1000 Bibelt. v/ Lars Fossdal
kl 1130 Bibelt. v/ Lars Fossdal
kl 1700 Bibelt. v/ Per Bergene Holm
kl 2000 Kveldsmøte v/ Martin Fjære
Offer til Bibelskolen

Mandag 28. mai

kl 1030 Formiddagsmøte,
Tale ved Dag Rune Lid
Offer til misjonen
kl 1230 Middag / avslutning

Sangere: Fossneskoret, Marit Bergene Holm og Kari Mangelrød, Unge Røster m.fl.

Påmelding: Sara og André Heian, mobil/ tlf.: 4110 1223 / 3336 1775, Bibelskolen

Den som sprer velsignelse, skal trives. Og den som lesker andre, han blir selv forfrisket.

Ord 11:25

**Norsk
Luthersk** 
Lekmannsmisjon

Kristen uten helliggjørelse?

Av Johannes Brandtzæg

Vi må skille klart mellom det som er troens grunn: rettferdiggjørelsen, og det som er bevis på at vår tro er sann: helliggjørelsen.

Moden for himmelen

Hvorfor er en kristen her på jorden? Hvorfor tar ikke Gud ham heim til seg straks han er blitt rettferdiggjort ved troen og har fått fred med Gud? På slike spørsmål svares det ofte at en kristen er her på jorden for å modnes for himmelen. Men jeg er redd for at misforståelsen ligger snublende nær. Der som man mener at vi som kristne er kalt til å vokse i nåde og kunnskap og bli mer hellige, er det naturligvis sant.

Hovedsaken er denne: En kristen er moden for himmelen i samme øyeblikk som han er blitt en kristen. Det er nemlig ikke helliggjørelsen som gir oss adgang til himmelen, men rettferdiggjørelsen.

Kristen uten helliggjørelse?

Men vi er ennå ikke ferdige med spørsmålet om forholdet mellom helliggjørelsen og rettferdiggjørelsen.

Kan vi virkelig si at helliggjørelsen ikke har det minste å si for vårt håp om

«Når synden er forlatt, er vi hellige nok for himmelen.»

salighet? Kan jeg være en kristen uten helliggjørelse?

Når en synder er blitt Guds barn ved troen på Kristus, har han også barnekårets ånd. Ingen kan være en kristen uten å ha Kristi ånd (Rom 8:3), men Kristi ånd kan ingen ha uten dermed også å ha fått et hellig sinn.

Kamp mot synden

Det hellige sinn særmerkes ved ting. *Det ene* er at jeg hater synden. Jeg ser på synden som min største og verste fiende. For det hellige sinn er synden en plage, en kilde til angst og sorg. Jo mer virkelig og dyptgående denne lidelse og sorg er, dess mer avgjort reiser jeg meg til kamp mot synden. Slik vil det være for en troende kristen så lenge han ikke blir lunken og «rik» som menighetens engel i Laodikea (Apg 3:15-18).

Lengsel etter hellighet

Det andre er lengselen etter renhet og hellighet. Det nye menneske elsker det som er hellig og rent, som stemmer med Guds vesen og vilje. Denne hellighetslengselen, kjærligheten til det Gud er og vil, den virker i oss en dypere sorg over synden og en stadig fornyet overgivelse og hengivelse.

Vi ser altså at helliggjørelsen er uløselig knyttet til rettferdiggjørelsen slik at det er umulig å ha den første uten å eie den siste. Dersom det nye,

hellige sinn ikke følger på troen, da er troen død og kun et bedrag.

Rettfærdiggjørelsen frelser

Vi må imidlertid skille mellom det som er troens grunn: rettfærdiggjørelsen, og det som er bevis på at vår tro er sann; helliggjørelsen. Det er frelsens grunn Paulus peker på i Rom 3:8: «Mennesket blir rettfærdiggjort ved tro uten lovgjæringer».

Beviset for vår tro er det som interesserer Jakob når han sier: «Det er ved gjæringer et menneske blir kjent rettfærdig, ikke bare ved tro!» (Jak 2:24)

Unektelig er det på dette punktet en spenning mellom to tilsynelatende motsetninger. Denne spenningen kan nok skape vanskeligheter for tanken, men gåten oppløses i det levende liv og blir til harmoni.

Adgang til himmelen

Kanskje ser vi det best når vi tenker på hvordan det vil være for oss når vi skal til å dø. Da forenkles tingene, og vi føres inn til selve brennpunktet.

Kan noen av oss kristne tenke den tanken at vi i døden skulle ha annet å stole på enn Kristi blod og det alene? Kan noen få oss til å tro at vi da skulle bygge på noe hellig og godt hos oss selv? Vi føler det sikkert som en helligbrøde bare å tenke en slik tanke.

Nei, i døden blir det Kristus og bare Kristus. «I døden har vi forløsningen ved hans blod: syndenes forlatelse. Så rik er hans nåde» (Ef 1:7).

Det er bare rettfærdiggjørelsen som gir oss adgang til himmelen.

«Så lenge Kristi Ånd får adgang til hjertet ditt, vil det bli kamp. Når Ånden hindres i sitt virke, vil kampen bli mindre sterk og mindre lidelsesfull. Den vil i hvert fall miste sitt preg av åndskamp. Det går an å få en ro som ikke er annet enn dødens ro.»

Kristi Ånd har virket

Men om du har levd med Gud en 20–30 år, og så noen kommer til din dødsseng og spør: Har du ikke noe bevis eller vitnesbyrd om at Kristi Ånd har virket i deg de årene du har vært en kristen? Tror du da at du ville våge å si at det har du aldri merket? Jeg antar at du helst med skjelvende stemme ville svare: Å jo, det ville visst være synd å nekte det. Men det hjelper meg ikke nå. Jeg kan ikke få noe slags trøst eller visshet ved tanken på det. For det var så ufullkomment alt: Aldri har jeg gjort mer enn det jeg var skyldig til å gjøre. Så kan det hende at du løfter blikket ditt mot himmelen og sier i det du folder hendene: Han er min fred. Han er mitt eneste håp. Men jeg får lov å tro at det er nok. Jeg vet at det ankeret er kastet innenfor forhenget, og det holder.

Så har både rettfærdiggjørelsen og helliggjørelsen fått sin rette plass og sin rette betoning i troens liv. Både troen og Ånden er «rettfærdiggjort av sine barn». Og det hele er ringet inn av det store ordet: Det gjorde Gud.

*Fra «Helliggjørelsen»,
Lunde forlag, 1973*

Joppe – misjonsbyen

Av Per Bergene Holm

For jøde først

I den gamle pakts tid var Guds Ånd og Guds åpenbaring knyttet til Israels folk, embeter (konge, prest og profet), institusjoner og gudstjenesten. Den syriske hærføreren, Na'aman, måtte reise til Israel og til profeten Elisa for å bli helbredet (2Kong 5). Det var i Israel frelsen var å finne, det var der Gud åpenbarte seg, der var paktene med deres løfter. Hedningene var på den tid «uten Kristus, utestengt fra Israels borgerrett og fremmede for paktene med deres løfte» – «uten håp og uten Gud i verden» (Ef 2:12). Det var ennå ingen hedningemisjon.

Hedningene er medarvinger

Men det var ett unntak. Profeten Jona fikk i oppdrag å dra til Assyrias hovedstad Ninive. Han skulle forkynne Guds kommende dom over folket der og kalle til omvendelse. Gud åpenbarte seg som hedningenes Gud som også har omsorg for deres frelse. Men profeten Jona flyktet fra Herrens kall.

Vi skal i noen nummer framover følge Per Bergene Holm på en vandring i Israel, hvor vi besøker noen bibelske steder og får høre litt om det som skjedde der. Vi starter i byen Joppe. Red.

Han ville ikke forkynne for Israels fiender, han hadde ingen omsorg for dem. Derfor tok han en båt fra Joppe for å rømme til Tarsis i stedet. Vi skal ikke stanse noe mer for historien om Jona, men bare nevne hvordan Gud med kikajontreet vitnet for ham om at han har omsorg for all sin skapning, også for hedningene i Ninive (Jona 4). Men bortsett fra denne ene gangen, er det ingen virkelig hedningemisjon i den gamle pakts tid. Jesus forbød også sine disipler å gå til noen andre enn de tapte får av Israels hus (Mat 10:5-6).

Like til jordens ender

Men fra pinsedag av forandres dette. Folk fra alle jordens områder var samlet. Med ett skjedde det noe underlig. Den Hellige Ånd kom over apostlene og salvet dem til deres misjonsgjerning. Det ble gitt dem å tale slik at alle som var til stede hørte om Guds frelsesgjerninger på sitt eget språk. Her skjedde det motsatte av Babels forvirring. Der ble alle forvirret fordi ingen forstod hverandre. På pinsedag ble det forvirring fordi alle forstod det som ble sagt. Mange kom til tro. Tre tusen ble lagt til menigheten denne dagen.

Jesus hadde forberedt sine apostler på dette. De skulle bli i Jerusalem inntil de ble ikledd kraft fra det høye, og deretter skulle de gå ut i all verden og forkynne evangeliet for hele

skapningen, fra Jerusalem, i Judea, Samaria og like til jordens ender.

Evangeliet for alle

Språkunderet på pinsedag er blant annet et vitnesbyrd om dette: evangeliet er for alle, og gjennom dette skal Gud skape ett folk!

Men for apostlene var det vanskelig å godta at evangeliet var for hedningene og at de kunne bli Guds folk uten først å la seg omskjære, bli forpliktet på Moseloven og alle dens forskrifter slik at de kunne bli jøder. Apostlene dro ikke umiddelbart ut, men de ble værende i Jerusalem. Da sendte Gud forfølgelse og drev de kristne ut, ikke minst ved Saulus og hans brutale framferd (slik ble han redskap til hedningenes frelse også før han ble omvendt!). På denne måte kom evangeliet til Samaria, og apostlene var til stede og fikk se at de troende der mottok den samme Åndens gave som de selv hadde fått på pinsedag. De var medarvinger på lik linje med dem selv.

Synet i Joppe

Så var det at Peter kom til Joppe. Han ble boende hos en garver som hette Simon. Der fikk han en dag et underlig syn. Han fikk se en duk som ble senket ned fra himmelen, med både urene og rene dyr. Og en røst kom til ham og sa: Stå opp Peter, slakt og et! Tre ganger fikk han dette synet. Og ennå mens Peter var i villrede om hva dette skulle bety, kom det bud etter ham fra en hedensk høvedsmann i Cæsarea, ved navn Kornelius. Peter

«Se, mørke dekker jorden, og det er belgmørke over folkene. Men over deg skal Herren oppgå, og over deg skal hans herlighet åpenbare seg. Folkeslag skal vandre til ditt lys, og konger til den glans som er gått opp over deg. Løft dine øyne og se deg omkring! De samler seg alle sammen, de kommer til deg. Dine sønner skal komme fra det fjerne, og dine døtre skal bæres på armen. Da skal du se det og stråle av glede, og ditt hjerte skal banke og utvide seg.» (Jes 60:1-5)

fikk beskjed av Guds Ånd om å følge med sendebudene til Kornelius. Peter dro opp til Cæsarea og opplevde der at hedningen Kornelius også fikk Den Hellige Ånds gave, akkurat som apostlene på pinsedag. Han ble overbevist gjennom dette: Hedningene er medarvinger, de er ved Jesu blod rensset på lik linje med jødene. De er blitt Guds husfolk og har fått del med dem i frelsen og tjenesten. Det var nettopp synet i Joppe og besøket hos Kornelius som overbeviste Peter. Det ser vi av hans ord på apostelmøtet i Jerusalem (Apg 15:7-11).

Joppe er derfor byen hvor Gud mer enn noe annet sted har vitnet om at hedningene er medarvinger til frelsen og har kommet nær til ved Jesu blod. Guds tempel og åpenbaringssted er ikke lenger bare i Israel og i Jerusalem, men de troende – både jøder og hedninger – er nå Guds tempel i verden, Jesu legeme (jf Ef 2:11-22). L&E

Prøv alt, hold fast på det gode!

Av Dag Rune Lid

Det er Paulus som skriver dette til sine venner i Tessalonika. Det er snart gått 2000 år siden dette, og på mange vis må vi vel si at hans anbefaling gjerne er mer aktuell enn noen gang. Utviklingen går så raskt innenfor kristenheten, og forandringene skjer så hurtig, at det er vanskelig å orientere seg i det som foregår på kristenfronten.

Lær den ekte «mynt» å kjenne

Professor Carl Fr. Wisløff understreket en gang hvordan en skulle skjelne det ekte fra det falske, for å holde fast på den bibelske lære. Han benyttet et bilde fra oldtidens myntkjennere. De lærte seg den sanne mynt å kjenne. Når så den falske mynt kom, hørte de det på klangen – et viselig råd som vi gjør vel i å huske på i denne tid.

I sannhet trengs i dag nådegaven til å skille det ekte fra det falske. Bibelen sier at i denne siste tid skal søvnen gripe våre sjeler på en slik måte at vi ikke klarer å skille. Søvnen skal innta alle de troendes hjerter, slik det står om de ti jomfruene i Matteusevangeliet, kapittel 25.

I julehelgen ble det lagt ut en rapport på internett som var skrevet av den danske hjertekirurgen Poul Erik Haahr (50), som er overlege ved sykehuset i Ålborg i Danmark. Han har gjennom en del år undersøkt og fulgt med i det som har skjedd innenfor kir-

kevekstbevegelsen. Han har skrevet flere rapporter om dette som kan lastes ned bl.a. fra www.josafat.no.

Rapport om kirkevekstbevegelsen og New Age

Den siste rapporten, som ble lagt ut på nettet like før nyttår, hadde tittelen: «Kirkevekstbevegelsen og New Age», med undertittelen «Endetidens tegn i kristenheten – eller blot en tilfældighed?» I rapporten reiser han spørsmålet om sammenhengen mellom disse to bevegelsene er et endetidstegn i kristenheten – eller om det bare er tilfældigheter? Etter hvert som impulsene fra Willow Creek og Saddleback blir mer og mer synlige i norsk kristenliv, burde denne rapporten vært obligatorisk lesning for alle ledere i kirke og bedehus også i Norge.

Haahr tar utgangspunkt i rapporten som ble lagt fram etter initiativ fra landsstyret i Luthersk Missionsforening (LM) med tittelen «Luthersk Missionsforening og Willow Creek Community Church». Haahr oppsummerer: WC har en god hensikt. Likevel preges WC av en gjennomført og systematisk, dypt ubibelsk lære om hvordan den enkelte og menigheten skal oppbygges, fungere og ledes for å nå målet.

Videre tar han i sin rapport frem mange eksempler og uttalelser som understreker hvordan disse for-

skjellige grupperingene innenfor kirkevekstbevegelsen kommer på kollisjonskurs med Bibelens lære.

«Dårlige» og «gode» forkynnere

Haahr skriver på side 12: «Bill Hybels går ind for tydelig kommunikation, men netop når det gælder forkyndelsen af Gud som den hellige, der ikke tåler synd, domsforkyndelsen, der over for det enkelte menneske afdækker hans sande stilling i forhold til den hellige Gud, svigter det tydelige. Tværtimod var budskabet i København november 2002, at det, at tegne et sådant billede for mennesker var det

dummeste man kunne gøre, for så kom folk ikke igen! De, der forkynnder sådan er 'dårlige forkyndere'.

Willow Creek formidler, at skal en vækkelsesbevægelse have en fremtid, må den bryde med det de tidligere har stået for og på afgørende punkter ændre det billede som tidligere er tegnet af Gud som dommens og vredens Gud. Det er kendetegnende for de 'gode forkyndere'.

Det var præcist det modsatte Jesus gjorde igen og igen og igen – for det var (og er) den eneste sandhed, der kan vække folk til erkendelse af det, der præcist er deres situation – *det* er netop kærlighed, for uden denne opvågning og erkendelse går mennesket fortabelsens gru i møde. Jesu ord tåltes ikke og blev til sidst den ydre anledning til at han blev slået ihjel!»

Willow Creek, Saddleback og Emergent Church

På side 19 i rapporten skriver han videre: «Der er i dag tre generationer af kirkevækstbevægelsen. De lever side om side i bedste velgående med hver deres målgruppe. Til første generation hørte Robert Schuller. Med sin 'positiv tænkning' stiler han bredt. Til anden generation hører Bill Hybels og Rick Warren, der med deres 'søgerstil' satser på de yngre familier (baby-boomers). Til tredje generation hører Emergent Church, med f.eks. Brian McLaren og Leonard Sweet, der satser på de unge. Hvad står de for og hvordan forholder de sig til hinanden? Er der en rød tråd, og hvori består den

*På ditt kors mitt håp jeg grunner,
om ditt kors min arm jeg slår.
Skjul min synd i dine vunder,
leg meg, Krist, ved dine sår!
Gjør meg ren og gjør meg god,
gjør meg sterk ved korsets blod.
La meg midt i sorg og våde
finne trøst ved korsets nåde!*

*Herre, hva jeg enn skal friste,
Vern du hjertets skatt og del!
La meg aldri korset miste,
brenn dets merke i min sjel!
Og i dødens tunge stund,
gi meg fred på korsets grunn.
Lys meg i de mørke daler
med ditt kors til himlens saler!*

Edin Holme (Sb 281)

To ytterpunkter om helligjørelsen

Om helligjørelsen har det i tidens løp vært fremsatt mange meninger. Stort sett kan vi si at de forskjellige meningene dreier seg om to ytterpunkter. Det ene av disse ytterpunktene kan sammenfattes slik: Helligjørelse, det er å bli verre og verre. Det andre er syndfrihetslæren. Mellom disse to finnes det atskillige avskygninger, og de tar av og til farge av det ene ytterpunktet, av og til av det andre.

Dersom en med uttrykket bli «verre og verre» mener at vi som troende får et dypere og sannere syn på vår syndighet etter hvert som erfaringen og Åndens lys avdekker

for oss hvordan vi virkelig ser ut, er det naturligvis rett nok. Men jeg har hørt predikanter bruke uttrykket «verre og verre» uten noen nærmere forklaring, slik at meningen synes å være at vi faktisk blir verre jo lenger vi lever som kristne, dette skulle altså være det normale, og vi kan ikke vente det annerledes. En slik lære kan jeg ikke forkynne, og ingen tør vel heller med alvor påstå at dette stemmer med Skriften.

Det normale ifølge Skriften er å vokse i nåde og kunnskap (Ef 4:11-13; 2Pet 3:18).

Johannes Brandtzæg

ud over at de tilhører kirkevækstbevegelsen?

Inden Robert Schuller startede sin 'evangeliske' kirke (Chrystal Cathedral) tog han til Rom for at få Pavens velsignelse. Han erklærer åbent, at hans budskab er det positive, og at han ikke vil tale om synd og skyld...

Korset og Jesu forsonergerning er da heller ikke noget Schuller har brug for:

'Jeg er stolt af hvem jeg er ...jeg har aldrig brudt et eneste af de ti bud. Jeg har aldrig brudt noget af Jesu Kristi lære og derfor er jeg så stolt af min tro og mit budskab.' ...

Hvad bliver så budskabet han går videre med?:

'Jeg tror ikke noget er blevet gjort i Kristi navn og under kristendommens banner som har vist sig mere destruktivt for den menneskelige personlighed og derfor i modsætning til vores evangeliske opgave, end den rå, besynderlige og ukristelige strategi, som går ud på at gøre mennesker opmærksomme på deres fortabte og syndige tilstand.'

'Synd er at man ikke tror på sig selv.'

Anden generation består af Hybels/Willow Creek og Rick Warren/Saddleback, der grundlæggende ligner

hinanden med nogle små nuancer i forskel.

Begge fik afgørende inspiration til at drive deres kirker efter at de havde besøgt Schuller. Æblet falder normalt ikke langt fra stammen!

Mon det så er tilfældigt at Robert Schuller giver Bill Hybels følgende karakteristik?:

‘Jeg var den første person til at introducere virkelig kirkevækst til den amerikanske kirke. (...) Han (Bill Hybels) blev den første der tog disse principper op, forfinede dem, maksimerede dem til den ultimative længde af deres potentiale. (...) Jeg er så stolt af ham. (...) Jeg tænker på ham som en søn. Jeg tænker på ham som noget af det største, der er sket kristenheden i vor tid. (...) Bill Hybels udfører det bedste job af nogen som helst jeg kender!’»

I den siste halvdel av rapporten går så Haahr først inn på hvordan verden lytter når Rich Warren fra

«En falsk forkynnelse kjennes på at den ensidig betoner Guds løfter uten å peke på betingelsene for å leve i nåden. Den understreker ikke nødvendigheten av omvendelse og et hellig liv. Den framstiller alle tilhørerne som Guds menighet og taler trøsteord til dem uten å peke på dommen over det uomvendte hjertet. Ve dem som innretter forkynnelsen sin etter det folk ønsker å høre!»

C. Asschenfeldt-Hansen

Saddleback har vært invitert til å tale i FN, og da han også deltok på G8-toppmøtet i Edinburg i 2005. Warren sin «PEACE-plan» får gehør over alt, og hans evangelium støter ingen. Warrens «PEACE plan» og FN's tilsvarende fredsplan går hånd i hånd for å nå det samme mål om global fred, fordeling av ressurser osv.

På side 30 får vi innblikk i taktikken som skal benyttes mot dem som ikke kan akseptere det nye, og hvordan de til slutt skal bli utstøtt. Deres erfaring tilsier at det kan ta 6–8 år å rydde ut all motstand mot den nye åndelighet, og omforming av menigheten/kirken etter den nye vekstfilosofien.

Konklusjon

I sin konklusjon understreker Haahr at han mener vi gjennom kirkevækstbevegelsen møter en villfarelse og forførelse, og at Bibelen beskriver det som vi her møter som forløperen til New Agernes Kristus og dermed Anti-Krist.

For min del opplevde jeg det rystende å lese om hva som står om Willow Creek og Saddleback, også med tanke på den store innflytelse disse bevegelsene nå har, og ser ut for å få i Norge. Måtte vi som Guds folk besinne oss på Paulus sin formaning om å prøve alt å holde fast på det gode i den tid vi lever i, og la oss være som dem i Berøa som gransket hver dag i Skriftene om det forholdt seg slik som det ble sagt.

*Artikkelen stod i avisen Dagen
27. februar 2007*

Du skal ikke begjære!

Av Sigbjørn Agnalt

Det 9. og 10. bud lyder: **Du skal ikke begjære din nestes hus. Du skal ikke begjære din nestes hustru, hans tjener eller tjenestekvinne, hans økse eller esel eller noe annet som hører din neste til.**

«Hva vil det si? Vi skal frykte og elske Gud, så vi ikke ønsker å få tak i andres arv eller eiendom på uærlig måte og lurer det til oss, men hjelper dem å ha sitt i fred.

Vi skal frykte og elske Gud så vi ikke lokker eller truer ektefelle, arbeidsfolk eller husdyr fra vår neste, men får dem til å bli hos ham og gjøre sin plikt» (Martin Luther).

Å frykte og elske Gud

Den som virkelig frykter og elsker Gud, gjør det av hele sitt hjerte og av hele sin sjel og av all sin kraft og av all sin forstand (Luk 10:27). Er vi slike mennesker, da er også Gud vårt begjær. Å være hans og å eie ham som vår Gud og Far er hjertets hele ønske og lyst. «Jeg sier til Herren: Du er min Herre! Jeg har intet gode utenfor deg» (Sal 16:2). Det er altså Gud selv, han som er Herren, som er det store og eneste gode, målet for all vår kjærlighet, lengsel og tilbedelse. Men han er ikke bare målet for vårt begjær, men er også den som stiller vårt begjær. I ham blir sjelens dypeste lengsel tilfredsstilt.

Det Gud *ikke* har gitt oss

Det er tale om vår *nestes* hus, vår *nestes* ektefelle, arbeidsfolk, husdyr, og annet som hører ham til. Det som vår neste har fått, skal ikke vi prøve å få tak i, ikke engang ha lyst til det. Et slikt begjær viser at vi har et ondt hjerte, som er vendt bort fra Gud. Vi elsker ikke ham, men gavene og trakter også etter det han ikke har gitt oss.

Dette er giften fra syndefallet i ethvert menneske, lysten og begjæret etter å ha det vi ikke har og ikke har fått.

Dauids lovsang

Er Gud nok for oss? Kan vi stemme i med David, slik han gjorde da han var i Juda ørken?:

«Gud! Du er min Gud! Tidlig søker jeg deg. Min sjel tørster etter deg, mitt kjød lengter etter deg i et tørt og uttørket land, hvor det ikke er vann. Slik har jeg skuet deg i helligdommen, da jeg så din makt og din herlighet. For din miskunnhet er bedre enn livet. Mine lepper priser deg. Slik vil jeg love deg hele mitt liv, i ditt navn vil jeg oppløfte mine hender. Min sjel skal bli mett som med fete retter. Med jublende lepper skal min munn lovprise deg. Når jeg kommer deg i hu på mitt leie, tenker jeg på deg gjennom nattevaktene. For du har vært min hjelp, og under dine vingers skygge jubler jeg» (Sal 63:1-8). →

David er på flukt fra Saul. Han flakker om i ørkenhuler, stadig med Saul og hans menn etter seg. David kunne talt om alt det han manglet. I stedet for en klagesang, skriver han en takke- og lovsang over det han har: «Gud! Du er min Gud». Det som Gud er for ham metter hans sjel og fyller ham med jubel slik at han ikke begjærer noe annet. Her er David et eksempel på det gode for oss, han viser oss hvordan dette budet oppfylles i den som har Gud som sitt eneste gode.

Nabots vingård

Denne beretningen står i 1. Kongebok, kapittel 21. Akab var konge i Israel på denne tiden. Han hadde ikke sitt gode i Herren, kilden med det levende vann, men i de sprukne brønner. Han gjorde det som var ondt i Herrens øyne, enda mer enn noen av dem som hadde vært før ham.

Et slikt hjerte er alltid ute etter mer, og drives stadig av begjær etter det andre eier. Akab ville ha Nabots vingård, men Nabot ville ikke gi ham sin fedrearv. Fordi han fryktet Herren, ville han ikke det, for det var en lov i Israel at de skulle holde fast ved sin fedrestammes arv. Denne arven hadde med Gudsforholdet å gjøre. Det var hans del i løfteslandet. Akab burde respektert dette avslaget, men i stedet egger dette hans begjær slik at han får ingen fred. Begjæret får slik makt over han, at han blir som en syk og legger seg til å sture.

Slik hersker synden over et menneske som ikke er i et rett samfunn

med sin Gud. Dette får de grusomste konsekvenser. Hans ugudelige hustru, Jesabel, ordner saken. Hun sørger for å rydde Nabot av veien ved å drepe ham. Hun gjorde det fordekt, med list og svik, hun var smart Jesabel.

Det finnes mange slike smarte mennesker også i dag, også med kristennavn, som drives av begjær etter det de ikke har fått. De har ikke fred, det piner og plager dem, de må ha tak i sin nestes ektefelle eller penger eller eiendom eller noe annet som hører nesten til. Hvor mange arveoppgjør ender ikke i bitre fiendskap fordi det var noen som ville ha det de ikke hadde rett på, eller de ville ikke gi det som tilkom de andre.

Veldig ofte er det de smarte, de grådige og hensynsløse som seirer. Slik som i tilfellet med Akab og Nabot.

Men da Akab gikk ut for å ta sitt bytte i eie, sto det en i veien for ham. Det var profeten som var sendt av Gud for å kunngjøre for kongen den dommen som ventet ham: død og ulykke for ham og hele hans hus, han ble utryddet av Israel, fortapt i evighet.

Slik går det med den som ikke omvender seg til Herren med sitt syndige begjær, men lever etter sine onde lyster. Den derimot som vender om til Herren, blir frelst og ført inn i livssamfunnet med ham som er kilden med det levende vann. Han får drikke der hvor tørsten slukkes, på en slik måte at han trenger ikke andre kilder å drikke av.

Gud velsignet Josef

4. bibeltime ved Ingar Gangås

Josef hadde Guds velsignelse over livet sitt allerede fra ungdommen av. Han levde til ære for Gud. Herren var med ham både i gode og onde dager. Ingen ting er bedre enn å leve hele livet sammen med Jesus, i troen på ham. Slik er Josef et eksempel på *den levende tro*, på en som har bygd huset sitt på fjell, og som gjør etter det han hører, Mat 7:24.

Eksemplets makt

Mange har angret på at de rotet bort så mange år ved å leve et verdslig liv i synden. Patriarken Jakob ble spurt av farao hvor gammel han var, og da svarte han: «Mine utlendighets år er hundre og tretti. Få og onde har mine leveårs dager vært. De har ikke nådd mine fedres leveår i deres utlendighet» (1Mos 47:9). Og da han skulle oppsummere årene i landflyktighet hos Laban sa han: «Slik hadde jeg det: Om dagen fortærtes jeg av hete, og av kulde om natten. Sønnen flydde fra mine øyne» (31:40). Selv etter at han var kommet lykkelig (frelst og velberget) tilbake til sitt land (33:18), og sammen med hele sitt hus hadde kvittet seg med avgudene, rensset seg og skiftet klær (35:2), skulle det vise seg at Jakobs liv kom til å by på mange prøvelser og sorger. Ikke minst ble hans barn til bekymring. Hvilket eksempel hadde han vært for dem?

Realistisk skildring av syndelivet

Bibelen skjuler ingen ting når den beretter hvordan sønnene hans oppførte seg. Ruben vanhelliget sin fars leie ved å gå inn til Bilha, sin fars medhustru (35:22).

Simeon og Levi ble kalt voldsbrødre (49:5-7). De hevnet Sikems krenkelse av deres søster, Dina, ved å drepe både ham og faren, Hemor, som var høvding over hevittene. Etterpå plyndret de hele landsbyen, slo alt mannfolk i hjel med sverdet, mens alt godset og alle barna og kvinnene ble ført bort som bytte (34:25-29).

Datteren, Dina, hadde vært «ute for å se på landets døtre» (34:1), da denne høvdingssønnen, Sikem, forbrøt seg mot henne (34:2). Her har vi et eksempel på hvor farlig synden er når en ungdom vil ut på fest, og oppsøker det verdslige miljø. Følgene ble så store for Dina og hennes brødre at vi kvier oss for å fremstille det så realistisk som det Bibelen gjør. Men når Guds ord taler slik, er det for å advare oss alle. Spesielt er det en kraftig formaning til hver sønn og datter som trosser mors og fars råd og ikke vil holde seg unna det syndige liv.

Åndskamp mellom troende og vantro

Med Josef var det annerledes. Brødrene tålte ham ikke, fordi han var mer rettferdig enn dem. De la ham for

hat (37:4;8). Det kan godt hende at Josef begynte å få storhetstanker. Hans drømmer om at både faren, moren og søsknene en dag skulle bøye seg for ham (37:6-11), kunne lett føre til det. Derfor måtte Gud forme ham i Egypt. Men denne fortellingen viser også hvor alvorlige konsekvenser det får når hatet får utfolde seg. Da brødrene fikk se Josef komme mens de var ute og gjette, ja, mens han ennå var langt borte, begynte de å rådslå om å drepe ham (37:18ff). Det gikk heldigvis ikke så galt (37:21-36). Men de kastet ham først i en brønn, og seinere solgte de ham som slave. Åndskampen mellom troens barn og verdens barn kan bli stor. At dette skjer mellom brødre, bør ikke overraske oss. Det har Jesus forberedt oss på (Mat 10:34-38).

Tro i smått

Da Josef kom som trell til Potifar i Egypt, viste han den samme plikttroskap som den han utfoldet som barn og ungdom. Han var til å stole på. «Den som er tro i smått, er også tro i stort, og den som er urettferdig i smått, er også urettferdig i stort», sier Jesus (Luk 16:10). Derfor ble Josef stadig betrodd større oppgaver. «Og Herren var med Josef, så alt lyktes for ham» (1Mos 39:2).

Da Potifars hustru fristet ham til fall, var det utenkelig for ham å «gjøre denne store ondskap og synde mot Gud» (39:9). All synd er synd mot Gud. Derfor er synden så alvorlig. Det visste Josef. Han gjorde det eneste riktige. Da hun grep tak i kappen hans,

lot han den etter seg og flyktet ut av huset (39:12). Når synden lokker deg til fall, må du ikke gi etter for den, men rømme unna så fort du bare kan. Her står Josef som et lysende eksempel til etterfølgelse.

Regn med motstand!

La oss ikke glemme at sann kristendom fører til motstand og fristelser. Vil du leve som en kristen, må du regne med det. Guds velsignelse innebærer ikke alltid at livet blir enkelt og sorgfritt. Josef havnet til og med i fengsel, selv om han ikke hadde gjort noe galt. Men også der var Gud med ham. «Men Herren var med Josef og lot ham vinne velvilje, og den øverste fangevokteren i fengslet fikk godhet for ham. Han overlot til Josef tilsynet med alle fangene i fengslet, så han var ansvarlig for alt som skulle gjøres. Fangevokteren hadde ikke selv tilsyn med noe av det som var overlatt i Josefs hånd. For Herren var med ham, og alt det han gjorde, lot Herren lykkes for ham» (39:21-23). Slik fikk Josef være et vitne da han var i fengslet.

Satt over stort

Til nå hadde det bare gått fra vondt til verre for Josef rent menneskelig sett. Lenger ned kunne han ikke komme. Det kunne se ut som at livet med Herren ikke lønnet seg. Slik kan det fortone seg for mange i dag også. Det lønner seg ikke å være en kristen. Vi forstår ikke Guds handlemåte. Men han vet likevel hva som er best. Han ser alt i evighetsperspektiv. Målet for

ham er å berge oss for himmelen. Josef fikk sin oppreisning i Guds time. Han ble en regningsmann for mange (Sal 105:17-22).

Josef fikk navnet Sofnat-Paneah av farao. Det betyr *brødhush*. Hans oppgave var å gi folket brød under hungersnøden. Navnet hans betyr også *verdens Frelser, livets opphold og de levendes føde*. Hermed peker han fram mot Jesus som er *livets brød*.

Josef ble sendt i forveien til Egypt for å berge så mange som mulig fra sult og død, slik han selv sa det til sine brødre: «Men vær nå ikke bekymret eller urolige fordi dere solgte meg hit! Det var jo for å berge liv at Gud sendte meg hit i forveien for dere» (1Mos 45:5). På samme måte har Jesus gått i forveien for oss til himmelen. Han er blitt vår frelser og forsoner, og er nå vår forbeder for å berge oss fra å gå til grunne her i verden.

Josef satte sine brødre på prøve

Brødrene til Josef kjente ham ikke igjen da de fikk se ham. Disiplene kjente ikke Jesus de heller da han var oppstått fra de døde. Som Jesus ventet med å åpne Emmausvandrerne øyne, måtte Josef i det lengste skjule for sine brødre hvem han var.

Gjennom den behandlingen han gav dem, ville han prøve dem og ydmyke dem. Samtidig måtte han finne ut om de fremdeles var de samme imot ham, eller om de angret på det de hadde gjort. Ved å gi Benjamin fem ganger så mye mat som de andre, ville han finne ut om de reagerte negativt på



K. N. Taylor

Josef i Egypt.

det. Slik hadde Josef blitt spesielt velsignet av sin far, og han regnet vel med at faren hadde den samme omsorg for Benjamin nå når han trodde at Josef var død (begge var sønner av Raket). Da Benjamin ble holdt tilbake som fange hos Josef, var det nettopp for å prøve dem på dette. Ville de la Benjamin bli igjen og selge ham, slik de tidligere hadde gjort med Josef? Hensikten var altså å føre dem til synderkjennelse, slik at han kunne vise dem tilgivelsen hos Kristus.

Mellommann av Juda stamme

Da gikk Juda fram og sa: «Hør meg herre! Jeg ber deg, la din tjener få tale et ord for min herres ører. Og bli ikke vred på meg! Du er jo som farao selv. (...) For jeg, din tjener, gikk i borgen

for gutten hos min far, og sa: Bringer jeg ham ikke med tilbake til deg, da vil jeg bære skyld for deg alle mine dager. La derfor din tjener bli igjen i guttens sted som trell hos min herre, og la gutten dra hjem med sine brødre. For hvordan skulle jeg kunne dra hjem til min far uten at gutten er med meg? Jeg kunne ikke se på den sorg som kom til å ramme min far» (44:18; 32-34). Dette minner oss om den kjærlighet Jesus har til sine elskede barn. Han kunne ikke annet enn å bli vår mellommann!

Da Josef hørte dette, kunne han ikke holde seg lenger, og han gav til kjenne for sine brødre hvem han var. Han brast i gråt, og gråt så høyt at egypterne hørte det, og farao fikk høre det i sitt hus (45:1-2). Så stor var gleden over å møte dem igjen og høre slike ord fra Juda. Også om Jesus (av

*Hvor underlig er du i alt hva du gjør!
Hvem kan dine veier forstå?
Men ett er dog sikkert: Den vei du
meg før', for meg er den beste å gå.*

*Du vet ei, mitt barn, hva jeg gjør her
på jord, men du skal få se det engang.
Urolige hjerte, hva sørger du for?
Din prøvelses-tid er ei lang.*

*O Herre, du veier i tusentall har,
og hvilken du velger for meg,
får være det samme når du blott meg
tar, til himmelen sammen med deg.*

(Sb 403:1-3)

Juda stamme) står det at han gleder seg og blir mett når en synder vender om og tror på ham. Da er det stor glede i himmelen (Luk 15:7).

Bønn om tilgivelse

Den største glede og velsignelse Josef fikk, var nok at hans brødre ba om tilgivelse. Det skjedde etter at deres far var død. Først etter sin død fikk Jakob bønnesvar på de mange rop som sikkert hadde steget opp til himmelens trone for sine egne barn.

«Da Josefs brødre så at deres far var død, sa de: Bare ikke Josef legger oss for hat og gjengjelder oss alt det onde vi har gjort mot ham! Så sendte de bud til Josef og sa: Før han døde gav din far oss dette pålegg: Så skal dere si til Josef: kjære, tilgi dine brødre deres misgjerning og deres synd, da de handlet så ille mot deg! Nå ber vi, tilgi oss vår misgjerning, vi som også tjener din fars Gud. Og Josef gråt da de talte slik til ham. Siden kom også hans brødre selv og falt ned for ham, og de sa: Se, vi er dine tjenere» (1Mos 50:15-18).

Vendt til glede

Dette er kanskje det mest gripende i hele beretningen om Josef. Kunne det virkelig være slik at brødrene ble omvendt til Gud? Var ikke dette bare ord som deres far hadde lagt i munnen på dem, som skyldtes frykt for hevn fra Josefs side? Men hvorfor sier de da at de «tjener din fars Gud», og hvorfor står det at «siden kom hans brødre selv og falt ned for ham»? Det kan tyde på

Den stygge misunnelsen

Barnestykke av Mia Hallesby

I dag skal du få høre hvordan Jesus hjalp en liten pike som het Anna.

Hun satt en ettermiddag og skulle lære hva fjellene i Norge heter. Men det ville slett ikke gå. Enda hun pugget og pugget, lærte hun ingenting. Og det var rimelig. Tankene hennes var nemlig langt, langt borte fra geografien.

Dagen i forveien hadde hun vært i selskap. Og der kom Sofie i flunkende ny fløyelskjole – tenk fløyel. Og nå kom disse tankene: Alltid var Sofie så heldig. Både i fjor og i år hadde hun fått ny, fin kjole, mens den hun selv gikk med var på det tredje året. At ikke mor kunne forstå at hun trengte en ny. Allting skulle være så vanskelig for henne. Det er nesten en skam å fortelle det, men en tåre rant nedover kinnet hennes og falt på geografiboka. Den stygge misunnelsen hadde helt fått makten over henne. Men Jesus hjalp henne.

Ved siden av boken lå salmeboken. Hun skulle nemlig pugge et salmevers også i lekse. Hun fikk

heller prøve å lære det, og så begynte hun å lese:

*Jesus, det er mer enn meget
at jeg deg til gave fikk.
Ta mitt hjerte som ditt eget,
sett det i den rette skikk,
så jeg alltid glad og mild,
roper: Herre, som du vil!*

Da hun hadde lest verset, var det som et skjell falt fra øynene hennes.

Fy, så slem hun var! Hvordan kunne hun sitte med slike stygge tanker. Hun som hadde det så godt hjemme. Og hun som hadde hørt om Jesus både på skolen, på søndagsskolen og av far og mor også. Hun visste jo hvor bedrøvet Jesus ble når hun satt med slike misunnelige tanker. Da gjorde hun det som vi alle må gjøre når vi har bedrøvet Jesus. Hun foldet hendene sine og ba Jesus om forlatelse. Å, så godt som hun fikk det!

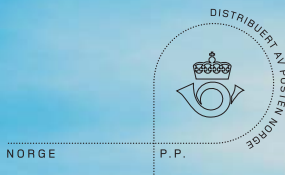
Jesus vil også hjelpe deg å jage stygge, misunnelige tanker på dør.

*Fra «Barne-andakter»,
Indremisjonsforlaget, 1946*

at det var skjedd noe gjennomgripende og nytt i deres liv. «Da sa Josef til dem: Vær ikke redde! Er jeg i Guds sted? Dere tenkte ondt mot meg, men Gud tenkte det til det gode, for å gjøre dette

som vi ser i dag, og berge livet for mange mennesker» (50:19-20).

*Siste bibeltime i denne serien er:
«Løven av Juda stamme»,
og kommer i neste nummer.*



Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

«Kast all deres bekymring på ham!»

Intervju med Elin Nilsson

«Tenk så stort å ha en Far som sier at vi får kaste alle våre bekymringer på ham. Enten det er smått eller stort, har han lovt å ta seg av det. Det gir stor trygghet å vite at han drar omsorg for sine barn.»

Det er *Elin Nilsson* (22), ny husmor ved Bibelskolen på Fossnes, som sier dette. Hun kommer fra Nybro, sørøst i Sverige, ikke langt fra Kalmar.

Tar du turen innom Bibelskolen, oppdager du at det der like gjerne snakkes engelsk og svensk, som norsk og dansk (dansk lærer). I tillegg til innvandrere som følger undervisningen, er det også to elever fra Sverige.

– Da Sara Heian (som nå er i svangerskapspermisjon, red. anm.), ringte og spurte om jeg kunne tenke meg å komme til Fossnes som husmor i hennes sted nå etter jul, hadde jeg ingen klare planer. Så det passet egentlig godt å få spørsmålet.

Etter å ha lest engelsk et halvt år, hadde jeg noe barnehagepraksis sist vår. I høst studerte jeg musikk for lærere, og jeg funderte på om jeg

skulle bli lærer eller arbeide blant barn på noe vis. Men jeg var veldig i tvil, og sto egentlig uten noe å gjøre da Sara ringte.

Elin Nilsson var elev ved bibelskolen skoleåret 2004/05. To av hennes søsken har gått her tidligere, og i år har hun en søster her. – Dette er en liten skole med få elever. Du synes ikke at det blir for lite miljø?

– Jeg er vant til få ungdommer der jeg kommer fra. Så egentlig synes jeg ikke at det er noe problem. I tillegg til elevene er det jo også andre studenter som bor i internatet. Det viktigste er egentlig ikke hvor mange vi er, men at vi får lære Jesus å kjenne og bli bevart hos ham, sier Elin Nilsson, som synes det er trygt og godt å legge alle bekymringer i Herrens hånd slik ordet fra 1Pet 5:7 sier. Nå håper hun at det blir mange elever fra høsten av.

Tekst og foto: Ingar Gangås

